

© Ministry of Justice of the Czech Republic, www.justice.cz. [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.] Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, www.justice.cz. [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY
EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA
DRUHÁ SEKCE**

VĚC BARTL proti ČESKÉ REPUBLICE
(stížnost č. 50262/99)

**ROZSUDEK
ŠTRASBURK
22. června 2004**

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy.
Může být předmětem formálních úprav.
Pořízený překlad rozsudku do češtiny není překladem oficiálním.*

Ve věci Bartl proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (druhá sekce), zasedající v senátu ve složení
pánové J.-P. COSTA, *předseda*, A. B. BAKA,
L. LOUCAIDES
C. BÎRSAN,
K. JUNGWIERT,
paní W. THOMASSEN, pan M. UGREKHELIDZE, *soudci*, a pan T. L. EARLY,
zástupce tajemnice sekce,
po poradě konané dne 1. června 2004,
vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 50262/99) směřující proti České republice, kterou dne 19. srpna 1998 na základě dřívějšího článku 25 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) podal k Evropské komisi pro lidská práva (dále jen „Komise“) český občan pan Werner Bartl (dále jen „stěžovatel“).

2. Českou vládu (dále jen „vláda“) zastupoval její zmocněnec pan V. Schorm.

3. Stížnost byla Soudu postoupena dne 1. listopadu 1998, kdy vstoupil v platnost Protokol č. 11 k Úmluvě (článek 5 odst. 2 tohoto Protokolu).

4. Druhá sekce Soudu dne 18. června 2002 rozhodla oznámit stížnost vládě a na základě článku 29 odst. 3 Úmluvy projednat přijatelnost a odůvodněnost stížnosti současně.

SKUTKOVÝ STAV

5. Stěžovatel se narodil v roce 1961, trvalé bydliště má v Novém Jičíně.

6. V roce 1978 se stěžovatel a jeho sestra B. K. stali spoluvlastníky domu a pozemku, které zdědili po svých rodičích. B. K. byla pověřena správou tohoto majetku až do dosažení stěžovatelovy zletilosti; když jí však stěžovatel posléze oznámil záměr nakládat se svou částí pozůstalosti, B. K. se proti tomu ohradila.

7. Dne 10. února 1989 podal tedy stěžovatel u Okresního soudu v Chomutově návrh na zrušení a vypořádání podílového spoluvlastnictví. Stěžovatel navrhl, aby se vlastníkem celého majetku stala B. K. a aby mu za jeho podíl poskytla finanční náhradu.

8. Dne 18. května 1989 soud řízení zastavil s odůvodněním, že stěžovatel nezaplatil soudní poplatek. Toto rozhodnutí bylo dne 18. září 1989 zrušeno poté, co stěžovatel nezbytnou částku uhradil; stěžovatel tvrdí, že tak učinil již dne 3. května 1989.

9. Na ústním jednání dne 18. září 1989 provedl soud výslech B. K. Ta byla vyzvána k předložení seznamu investic do předmětného domu. Podle vlády předložila B. K. tento seznam dne 17. října 1989; stěžovatel tvrdí, že jej nikdy neviděl.

10. Dne 29. května 1990 byl stěžovatel vyslechnut Okresním soudem v Karvině. B. K. se k jeho výpovědi vyjádřila na jednání konaném dne 7. února 1991.

11. Dne 23. října 1990 namítl stěžovatel u Krajského soudu v Ústí nad Labem průtahy v řízení. Krajský soud následně průtahy připustil a stěžovatel byl ujištěn, že bude zjednána náprava.

12. Na jednání nařízené na 12. března 1991 se nedostavili ani účastníci řízení, ani předvolaný svědek; toto bylo tedy odročeno na 10. května 1991. Stěžovatel tvrdí, že předvolání k tomuto jednání neobdržel.

13. Jednání nařízené na 10. května 1991 bylo zřejmě z důvodu nemoci soudce odročeno na neurčito. Stěžovatel uvádí, že o tom nebyl informován a že se tak k soudu dopravil zcela zbytečně.

14. Dne 16. září 1991 konal soud ústní jednání, na němž byl vyslechnut manžel B. K. Stěžovatel na tomto jednání nebyl přítomen a k výpovědi se vyjádřil dne 7. listopadu 1991. Další svědek byl vyslechnut na jednání konaném dne 9. března 1992, toto bylo odročeno na neurčito za účelem předvolání dalších dvou svědků. Dne 25. března 1992 navrhl stěžovatel výslech dalšího svědka.

15. Dle názoru stěžovatele byl na jednání konaném dne 9. května 1992 vyslechnut jediný svědek, přestože byli přítomni další dva; kvůli indisponibilitě soudce navíc jednání údajně trvalo pouhých třicet minut.

16. Vzhledem ke značné vzdálenosti mezi bydlištěm stěžovatele a sídlem soudu a s cílem urychlit průběh řízení navrhl stěžovatel dne 3. července 1992 delegaci věci jinému soudu. B. K. s tímto návrhem dne 28. prosince 1992 nesouhlasila.

Dne 24. února 1993 krajský soud návrhu stěžovatele na delegaci věci nevyhověl s odůvodněním, že sporná nemovitost, jakož i místo trvalého pobytu B. K. a svědků, se nacházejí v obvodu chomutovského soudu.

17. Na základě stěžovatelovy stížnosti místopředseda krajského soudu dne 20. dubna 1993 připustil, že hladký průběh řízení před okresním soudem je ovlivněn nedostatečnou personální obsazeností.

18. Dne 29. března 1994 se konalo ústní jednání, během něhož byl proveden výslech jednoho svědka.

19. V březnu a červnu roku 1995 připustil předseda krajského soudu, že délka řízení je nepřiměřená, a zavázal se, že na jeho průběh dohlédne.

20. Jednání nařízené na 2. května 1995 bylo z důvodu nepřítomnosti svědka navrženého stěžovatelem odročeno; soud se rozhodl dát svědka za pomoci policie předvést na jednání nařízené na 7. prosince 1995. Stěžovatel tvrdí, že tento svědek neobdržel ani předvolání k soudu, ani nebyl policií kontaktován.

21. Dle vlády se na jednání dne 7. prosince 1995 nedostavil ani stěžovatel, ani jeho právní zástupce; policii se mimo to nepodařilo výše uvedeného svědka k tomuto jednání předvést. Stěžovatel naproti tomu tvrdí, že uvedeného dne se k soudu dostavil s několikaminutovým zpožděním, jednání však již bylo ukončeno.

22. Dne 17. ledna 1996 místopředseda krajského soudu shledal, že z důvodu nečinnosti soudce došlo ve věci stěžovatele k závažným průtahům.

23. Dne 25. ledna 1996 se stěžovatelova manželka obrátila na Ústavní soud; ve svém podání namítala průtahy v řízení před okresním soudem a podjatost příslušného soudce.

Ve své odpovědi ze dne 14. února 1996 soudce Ústavního soudu manželce stěžovatele sdělil, že její podání nelze považovat za ústavní stížnost, neboť nesplňuje formální požadavky.

24. Dne 2. května 1996 uvědomil místopředseda krajského soudu manželku stěžovatele o tom, že k průtahům v řízení nepochybně došlo, a to z důvodu kritického nedostatku soudců a složitosti věci.

25. Na ústním jednání konaném dne 18. června 1996 vznesl stěžovatel námitku podjatosti vůči soudci pověřenému projednáním a rozhodováním jeho věci; tato námitka byla dne 26. června 1996 krajským soudem zamítnuta.

26. Dne 31. října 1996 byl vyslechnut svědek navržený stěžovatelem (stěžovatel tvrdí, že se tak stalo z jeho vlastního podnětu, neboť soud opět opomenul doručit svědkovi předvolání), dále bylo rozhodnuto o vypracování znaleckého posudku o ceně sporné nemovitosti. Dne 8. listopadu 1996 byl pro tento účel ustanoven soudní znalec a stěžovateli bylo nařízeno zaplacení zálohy.

27. Dne 20. listopadu 1996 vznesl stěžovatel vůči objektivitě znalce námitky, ty však byly dne 6. ledna 1997 zamítnuty a dne 14. února 1997 byl spis předán znalci.

28. Dne 30. dubna 1997 byl znalecký posudek předložen soudu, stěžovatel se k němu vyjádřil dne 30. června 1997. Dne 12. srpna 1997 stěžovatel bezúspěšně požádal soud o ustanovení nového znalce k vypracování revizního znaleckého posudku a o odročení nařízeného jednání.

29. Uvedený znalecký posudek byl projednán na jednání dne 2. září 1997; na návrh právního zástupce stěžovatele bylo toto jednání odročeno na 4. září 1997.

30. Dne 4. září 1997 vydal okresní soud meritorní rozsudek, kterým zrušil podílové spoluvlastnictví a přiznal stěžovateli náhradu.

31. Dne 23. září 1997 se stěžovatel proti rozsudku odvolal; v odvolání zpochybnil identifikaci majetku provedenou soudem a uvedl, že výše přiznané náhrady není přiměřená.

32. Dne 9. března 1998 Krajský soud v Ústí nad Labem zrušil napadený rozsudek a vrátil věc okresnímu soudu zpět s odůvodněním, že je nutné přezkoumat možnost rozdělení předmětného majetku.

33. Dne 24. září 1998 se konalo další jednání před okresním soudem, na němž byla opět vyslechnuta B. K. Na základě dožádání byl stěžovatel dne 23. října 1998 vyslechnut Okresním soudem v Novém Jičíně.

34. Dne 13. listopadu 1998 ustanovil Okresní soud v Chomutově téhož znalce z oboru stavebnictví jako v předcházející fázi řízení. Dne 26. listopadu 1998 vznesl stěžovatel vůči tomuto znalci námitku podjatosti a odvolal se proti rozhodnutí o povinnosti zaplatit zálohu. Tyto námitky byly dne 18. prosince 1998 zamítnuty; dne 26. února 1999 však krajský soud zrušil rozhodnutí o povinnosti zaplatit zálohu, nově o tomto rozhodl soud dne 5. května 1999.

35. Dne 4. června 1999 byl spis zaslán znalci, který předložil znalecký posudek dne 14. února 2000.

36. Na jednání dne 13. dubna 2000 byl vyslechnut soudní znalec a oba účastníci řízení.

37. Rozsudkem ze dne 20. dubna 2000 okresní soud zrušil podílové spoluvlastnictví a určil, že vlastníkem majetku je B. K., stěžovateli bylo stanoveno vypořádání ve výši 156.202,50 Kč (přibližně 4.810 €). Stěžovateli byla naproti tomu uložena povinnost nahradit B. K. vynaložené investice; žádné ze stran nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

38. Dne 12. května 2000 se stěžovatel odvolal; v odvolání požadoval přiznání částky 300.000 Kč (přibližně 9.240 €) a náhradu nákladů řízení.

39. Dne 13. listopadu 2000 vyzval odvolací soud soudního znalce, aby se vyjádřil k případné změně ceny nemovitosti; soudní znalec odpověděl na položenou otázku dne 4. ledna 2001.

40. Dne 8. března 2001 krajský soud potvrdil rozsudek ze dne 20. dubna 2000. Podle vlády byla věc pravomocně skončena dne 30. dubna 2001.

41. Stěžovatel tvrdí, že přiznanou částku, vynaloženou posléze na úhradu nákladů řízení a na odměnu svého právního zástupce, obdržel až dne 18. dubna 2003.

PŘÁVNÍ POSOUZENÍ

I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

42. Stěžovatel tvrdí, že délka řízení byla v rozporu se zásadou „přiměřené délky“ zakotvenou v článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla (...) v přiměřené lhůtě projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

43. Relevantní období začalo až dnem, kdy Úmluva vstoupila pro Českou republiku v platnost, tedy dne 18. března 1992. Pro posouzení přiměřenosti lhůt, které od tohoto data uplynuly, je však třeba zohlednit stav, v němž se řízení zahájené dne 10. února 1989 tehdy nacházelo.

Posuzované období skončilo vydáním rozsudku dne 8. března 2001. Řízení vedené na dvou instancích, přičemž na každé z nich byla věc projednávána dvakrát, tedy trvalo téměř devět let; na počátku relevantního období již přitom řízení více než tři roky probíhalo u okresního soudu.

A. K přijatelnosti

44. Vláda vznáší námitku nevyčerpání vnitrostátních právních prostředků nápravy s tím, že stěžovatel opomněl užít některých právních prostředků určených k urychlení řízení nebo získání náhrady škody za zjištěné průtahy, zejména řádně podanou ústavní stížnost.

45. Stěžovatel s tímto tvrzením nesouhlasí. Uvádí, že jeho manželka se dne 25. ledna 1996 obrátila na Ústavní soud a že on sám podal několik stížností orgánům státní správy soudnictví. Dále tvrdí, že právních prostředků využíval v míře, v jaké mu to umožňovala jeho sociální situace.

46. Soud připomíná, že obdobnou námitku již zamítl ve věci *Hartman proti České republice* (č. 53341/99, § 55-69, ESLP 2003-VIII). Soud nespatřuje žádný důvod, pro nějž by měl svůj předchozí závěr změnit, a námitku tedy zamítá.

47. Soud konečně konstatuje, že stížnost není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 Úmluvy. Soud dále nezjistil žádný jiný důvod, pro který by měla být stížnost prohlášena za nepřijatelnou. Stížnost tedy prohlašuje za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

48. Ke složitosti věci vláda poznamenává, že vydaná rozhodnutí vyžadovala shromáždění značného množství důkazů a vypracování dvou znaleckých posudků. Řízení měla rovněž komplikovat opakovaná nepřítomnost jednoho ze svědků i stěžovatele na

několika ústních jednáních. Délku řízení lze proto částečně přičíst k tíži samotnému stěžovateli. Vláda v této souvislosti připomíná, že stěžovatel a jeho právní zástupce neměli v obvodu příslušného soudu trvalý pobyt a že stěžovatel navrhoval postoupení věci jinému soudu. Četné návrhy, opravné prostředky a námitky stěžovatele měly rovněž značný vliv na průběh řízení.

Pokud se jedná o postup vnitrostátních orgánů, vláda uvádí, že před soudem prvního stupně se konalo patnáct ústních jednání, před odvolacím soudem potom dvě. Stěžovatel byl navíc dvakrát vyslechnut dožádaným soudem. Vláda konečně poukazuje na trvale nedostatečnou personální obsazenost Okresního soudu v Chomutově.

49. Stěžovatel naproti tomu uvádí, že okresní soud vedl řízení chaoticky, zaujatě a nedbale. Tvrdí, že se k soudu dostavil pokaždé, kdy mu bylo předvolání doručeno, a to navzdory vzdálenosti, kterou byl nucen překonat. Jeho návrh na postoupení věci jinému soudu, jakož i jeho výsledky provedené dožádaným soudem, byly údajně motivovány pouze snahou řízení urychlit. Stěžovatel se dále podivuje nad skutečností, že soudní znalec byl ustanoven až v roce 1996, a tvrdí, že znalecké posudky byly povrchní a neúplné. Za těchto okolností pro něj představovalo podávání opravných prostředků jedinou možnost, jak svůj nesouhlas vyjádřit. Nakonec uvádí, že orgány státní správy soudnictví opakovaně připustily existenci průtahů v řízení, aniž by však došlo k nápravě.

50. Soud připomíná, že přiměřenost délky řízení se posuzuje na základě okolností daného případu a s ohledem na kritéria plynoucí z jeho vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a postup příslušných orgánů a dále význam sporu pro dotčené osoby (viz z mnoha dalších rozsudků ve věci *Frydlander proti Francii* [velký senát], č. 30979/96, § 43, ESLP 2000-VII, a výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 73).

51. Soud se domnívá, že daný případ nebyl složitý. Ze spisu nevyplývá, že by stěžovatel svým chováním zapříčinil průtahy v řízení; naopak se zdá, že stěžovatel prokázal svědomitý přístup navzdory vysokým nákladům (v porovnání s jeho sociální situací) na častá dojíždění na ústní jednání.

52. Naproti tomu je nutno kritizovat postup vnitrostátních orgánů, zejména okresního soudu. V této souvislosti je na místě poukázat na velké časové rozpětí mezi jednotlivými jednáními, na nedostatečnou rychlost při provádění výsledku svědků, jakož i na skutečnost, že soudní znalec byl ustanoven až sedm let po zahájení řízení. Vnitrostátní orgány navíc opakovaně připustily, že řízení trpí průtahy.

53. Argumentuje-li vláda nedostatečnou personální obsazeností chomutovského soudu, pak Soud připomíná, že smluvní státy jsou povinny uspořádat svůj justiční systém tak, aby soudy mohly každému zaručit právo, aby o jeho záležitostech týkajících občanských práv a závazků bylo pravomocně rozhodnuto v přiměřené lhůtě (viz například rozsudek ve věci *Comingersoll S. A. proti Portugalsku* [velký senát], č. 35382/97, § 24, ESLP 2000-IV). Soud rovněž s politováním konstatuje, že k urychlení řízení nedošlo navzdory příslibům krajského soudu, že na průběh řízení dohlédne. Tato skutečnost musela otrást důvěrou stěžovatele v řádné fungování justice.

54. Tyto informace postačují Soudu k tomu, aby vyslovil, že stěžovatelova věc nebyla projednána v přiměřené lhůtě. K porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy tudíž došlo.

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

55. Stěžovatel rovněž namítá, že neměl k dispozici účinný právní prostředek nápravy délky předmětného řízení. V tomto směru odkazuje na článek 13 Úmluvy, který zní:

„Každý, jehož práva a svobody přiznané (...) Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.“

56. Vláda tuto argumentaci zpochybňuje s tím, že vnitrostátní systém právních prostředků směřujících k nápravě nepřiměřené délky řízení umožňuje nejen urychlení řízení, ale také náhradu způsobené škody.

57. Dle názoru Soudu tato část stížnosti souvisí s výše posuzovanou částí stížnosti a je třeba ji tedy prohlásit za přijatelnou.

58. Soud se již v minulosti zabýval případy, v nichž byly řešeny obdobné otázky jako v tomto případě, a konstatoval porušení článku 13 Úmluvy (výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 81-84). Po posouzení této námitky dospěl Soud k názoru, že vláda nepředložila žádnou skutečnost či tvrzení, které by v tomto případě mohly vést k odlišnému závěru.

59. Soud má tudíž za to, že článek 13 Úmluvy porušen byl.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

60. Článek 41 Úmluvy stanoví:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

61. Pokud se jedná o „finanční požadavky“ stěžovatele, tento tvrdí, že soud mu přiznal částku požadovanou v roce 1989, nebral však přitom v úvahu ani míru inflace, ani délku řízení. Navíc mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, takže vysouzená částka jen pokryla jeho dluhy.

Přiznání náhrady za utrpěnou morální újmu ponechává stěžovatel na uvážení Soudu.

62. Vláda podotýká, že stěžovatel neupřesnil konkrétní výši případné materiální škody (u níž rovněž neprokázal reálnost) ani morální újmy.

63. Soud neshledává příčinnou souvislost mezi zjištěným porušením Úmluvy a případnou materiální škodou.

Na druhou stranu však Soud připouští, že délka sporného řízení způsobila stěžovateli morální újmu, jejíž výši není třeba prokazovat (viz *mutatis mutandis* výše uvedený rozsudek ve věci *Hartman proti České republice*, § 68 *in fine*). S ohledem na kritéria vlastní judikatury přiznal Soud stěžovateli z titulu morální újmy na spravedlivém základě ve smyslu článku 41 Úmluvy částku 7.000 €.

B. Náklady řízení

64. Stěžovatel rovněž žádá náhradu nákladů vynaložených před vnitrostátními soudy. Z předložených dokladů vyplývá, že ve vnitrostátním řízení navrhl stěžovatel soudu, aby mu přiznal náhradu nákladů za jeho právní zastoupení ve výši 87.130 Kč (přibližně 2.668 €).

65. Vláda se domnívá, že náhrada nákladů vnitrostátního soudního řízení je *a priori* věcí vnitrostátních soudů, které o ní rozhodly. Z dokladů předložených stěžovatelem nevyplývá, že by tyto výdaje byly vynaloženy s cílem předejít nebo napravit porušení Úmluvy.

66. Soud připomíná, že dospěje-li k závěru, že k porušení Úmluvy došlo, může stěžovatelům přiznat náhradu takových nákladů řízení, které u vnitrostátních soudů vynaložili s cílem zabránit takovému porušení nebo jej napravit (rozsudek ve věci *Zimmermann a Steiner proti Švýcarsku* ze dne 13. července 1983, série A č. 66, § 36; rozsudek ve věci *Hertel proti Švýcarsku* ze dne 25. srpna 1998, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí* 1998-VI, § 63). Dále je třeba prokázat jejich reálnost, nezbytnost a účelnost jejich výše (rozsudek ve věci *Bottazzi proti Itálii* [velký senát], č. 34884/97, § 30, ESLP 1999-V).

V daném případě není pochyb o tom, že stěžovatel s cílem urychlit soudní řízení podal orgánům státní správy soudnictví několik stížností. Před Soudem nebyl právně zastoupen.

67. Vzhledem k informacím, které má Soud k dispozici, a k výše uvedeným kritériím vyplývajícím z jeho judikatury přiznává Soud stěžovateli jako náhradu nákladů řízení částku ve výši 200 €.

C. Úroky z prodlení

68. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 13 Úmluvy;
4. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek podle článku 44 odst. 2 Úmluvy nabude právní moci, částku 7.000 € (sedm tisíc euro) z titulu náhrady morální újmy, částku 200 € (dvě stě euro) z titulu náhrady nákladů řízení a dále případnou částku daně; tyto částky budou převedeny na národní měnu žalovaného státu podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení budou stanovené částky navyšovány o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 22. června 2004 v souladu se článkem 77 odst. 2 a 3 Jednacího řádu Soudu.

T. L. EARLY
zástupce tajemnice

J.-P. COSTA
předseda